

Bachan Singh Sog imod Canada (sag nr. 297/2006 af 29. november 2007)

Sagsfremstilling:

Den indiske statsborger Bachan Singh Sogi indrejste i Canada i maj 2001 og søgte asyl. Han henviste til, at han og hans familie urigtigt var anklaget for at være militante sikker og på den baggrund var blevet anholdt og tortureret adskillige gange i Indien. Ifølge den canadiske efterretningstjeneste var der begrundet mistanke om, at klageren var medlem af terrororganisationen Babbar Khalsa International (BKI), som har til formål at etablere en selvstændig sikh-stat i Punjab. Som følge heraf blev det besluttet at udsende klageren, idet han blev anset som en trussel mod statens sikkerhed. Klageren indbragte udsendelsesbeslutningen for domstolene, der godkendte, at visse oplysninger skønt de indgik i afgørelsesgrundlaget ikke kunne fremlægges for klageren under henvisning til statens sikkerhed. Samtidig hermed blev der efter klagerens anmodning foretaget en vurdering af risikoen i tilfælde af udsendelse, ifølge hvilken der, henset til at klageren var mistænkt for at være medlem af BKI og til politiets behandling af formodede terrorister, var en reel risiko for, at klageren ville blive udsat for tortur og grusom behandling eller straf, hvis han blev udsendt til Indien. I december 2003 blev klageren meddelt afslag på beskyttelse. Selvom det anerkendtes, at klageren i tilfælde af udvisning risikerede at blive udsat for tortur, blev det besluttet, at Canadas overordnede sikkerhedsinteresser måtte veje tungest. Klageren indbragte afslaget for domstolene. I juni 2004 udtalte retten, at ifølge højesteretspraksis var princippet om non-refoulement en ufravigelig folkeretlig retsgrundsætning, og selv i tilfælde hvor den nationale sikkerhed var truet, forbød folkeretten udsendelse til tortur. Ikke desto mindre fandt retten, at særlige omstændigheder i den konkrete sag måtte føre til den konklusion, at klageren var en trænet attentatmand for BKI, og at de konkrete omstændigheder var meget forskellige fra omstændighederne i tidligere højesteretspraksis. Retten besluttede at hjemvise sagen til myndighederne med henvisning til, at myndighederne ikke havde angivet alternative løsninger til at mindske risikoen for tortur ved en udsendelse samt ikke på tilstrækkelig vis havde redegjort for på hvilken måde, klageren udgjorde en trussel mod den nationale sikkerhed. I august 2005 blev der foretaget en fornyet vurdering af risikoen i tilfælde af udsendelse, som på ny fandt, at klageren risikerede tortur i Indien. I maj 2006 fandt de canadiske myndigheder, at selvom klageren risikerede retsforfølgelse i Indien for sin formodede deltagelse i attentater, forbød ny indisk lovgivning behandling, der kunne karakteriseres som mishandling, og som tidligere havde været tilladt, hvorfor klageren ikke var i risiko for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Da klageren endvidere udgjorde en trussel mod den nationale sikkerhed, blev han meddelt afslag på beskyttelse i Canada.

I juni 2006 anmodede Torturkomitéen Canada om ikke at udsende klageren til Indien under sagens behandling for komitéen. I juli 2006 udsendte de canadiske myndigheder desuagtet klageren til Indien, hvor han efter sin advokats fremlagte oplysninger efterfølgende blev fængslet og udsat for tortur.

Påstanden:

Klager gjorde gældende, at der forelå en krænkelse af artikel 3. Han henviste herved til, at afgørelsen om afslag på beskyttelse var truffet på baggrund af irrelevante kriterier, herunder karakteren og alvorligheden af hans tidligere handlinger og vurderingen af, at han udgjorde en trussel mod den nationale sikkerhed, skønt det fremgik af hans sag, at han risikerede tortur, hvis han blev sendt tilbage til Indien. Han henviste videre til, at afgørelsen var behæftet med fejl, idet de canadiske myndigheder ikke havde inddraget det foreliggende baggrundsmateriale om de indiske

myndigheders anvendelse af tortur, ligesom myndighederne ikke havde vurderet hans særlige situation.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav klageren medhold i sin klage. Komitéen bemærkede til klagerens påstand om, at det meddelte afslag på beskyttelse var begrundet i irrelevante kriterier, at beskyttelsen i artikel 3 er absolut, uanset om den pågældende måtte udgøre en trussel mod den nationale sikkerhed (præmis 10.2). Komitéen forkastede medlemsstatens påstand om, at komitéen ikke kan efterprøve de canadiske myndigheders afgørelser undtagen i tilfælde af helt åbenbare mangler, magtmisbrug, ond tro, partiskhed eller alvorlige processuelle fejl. Komitéen foretager således en fri bevisbedømmelse i hver enkelt sag. Komitéen bemærkede i den forbindelse, at de canadiske myndigheder i afgørelsen af maj 2006 havde afvist, at klageren som anført i den seneste risikovurdering var i en reel, personlig risiko for tortur og blot havde konstateret, at der var indført en ny lovgivning i Indien, som tilsyneladende beskyttede mod tortur, uden hensyntagen til om loven ville blive implementeret eller dens betydning for klagerens særlige situation (præmis 10.3). Samlet fandt komitéen, at klageren ikke havde nydt de nødvendige retssikkerhedsgarantier under udsendelsessagen, og fastslog, at medlemsstaterne ved fastlæggelsen af, hvorvidt en udvist person risikerer tortur omfattet af artikel 3, er forpligtede til at give den pågældende en reel mulighed for at blive hørt (præmis 10.5).

Komitéen bemærkede, at alle de foreliggende oplysninger, særligt efterretningsrapporten og de to risikovurderinger, viste, at klageren var mistænkt for at være medlem af BKI og at flere attentater på indiske politiske ledere blev tilskrevet ham. Endvidere anvender indisk efterretningstjeneste og politi ifølge flere forskellige kilder fortsat tortur, særligt overfor formodede terrorister. På den baggrund og særligt henset til, at klageren angiveligt var medlem af, hvad der betragtes som en terrororganisation, og at han var eftersøgt i hjemlandet for attentater mod flere fremtrædende personer i Punjab, fandt komitéen, at klageren på udsendelsestidspunktet havde godtgjort, at han personligt ville være i en reel og umiddelbar risiko for tortur, hvis han blev sendt tilbage til hjemlandet, hvorfor udsendelsen udgjorde en krænkelse af artikel 3 (præmis 10.10).

Endelig fandt komitéen, at medlemsstaten havde overtrådt sine forpligtelser efter artiklerne 3 og 22 ved at udsende klageren til Indien trods komitéens anmodning om interim measures (præmis 10.11).